

| kosmonaut |

Bonito é, o cosmos.

Só fronte ao cosmos. Entre o cosmos. Difícil atopar a preposición exacta.
No cosmos.

Na kosmasie, diría un ruso. Iso pensou. Un ruso sería tan feliz - ¿non celebran eles o Día da Cosmonáutica?-. Con todo o universo diante do cristal do escafandro. Con Todo.

Tamén estaría feliz o director de fotografía de Kubrik. E o señor da Vinci. E o pobre señor Hawking, que non por pobre é máis eminente. Nin menos. E quizais Méliès estaría feliz e movería o mostacho así

cun tic de cine mudo.

Todos felices de ter proxectada na retina a imaxe que el tiña agora. Sen arriba nin abaixo. O tempo todo do mundo, que non sei se é moito, non sei se é pouco, desde que o mundo é mundo.

Así ficaba el. Só.

Pero non é o mesmo ficar só no medio dun cuarto que ficar só no medio dunha leira recién sementada que ficar só no medio do cosmos.

No medio do cosmos arrastra dentro como a imprecisión.

Ademais, perdera as coordenadas había tempo e a súa autonomía significaba a morte.

Porque este home que pendurei no medio e medio desta páxina, vai morrer. Morrer é a razón última de que eu o creara. Pero non é de min de quen veño falar. Esquecín o meu nome. Tamén o do meu cosmonauta. Só adiviño o seu frío, a vertixe cobregueándolle a medula coma un alampo, a náusea da vertixe que nos sume nun espacio con máis dimensións das tolerables. Pero, mesmo que ás veces eu sinta mágoa del, non pode durarme moito. Eu seguirei sen el.

Que pode pensar un home que vai suspendido da pouca materia que existe no espacio? Que pode pensar un home vestido de cremoso branco, con sabor a home e data de caducidade? Un home que treme coa pequenez dun iogur que cae fóra do envase, comido polos cans.

Pensa. Ou mellor dito, lembra. Que non é o mesmo que razoar, case xusto ao contrario. Había un paseo na cidade da que el viña, o Paseo. Cunha leiteira de bronce. O bronce queimaba nas tardes que se levan a calor e só deixan o bochorno nas terrazas do Paseo. Había un cine que pecharon cando el era neno e mudou o século. Había uns homes que se chamaban a si mesmos Nós. Repentinamente achouse tan só que embazou o cristal todo do escafandro co seu alento e por uns segundos nada viu. E logo, paseniño, volveu ver o sol tan lonxe. Delimitando o círculo da vida que se lle ía.

Quizais no seu cerebro de cosmonauta orbite agora a hormona que segregamos para a morte, pero eu non o sei -nin sequera sei se tal hormona existe-. Quizais o que pense sexa só o medo. Pero a mentira é ás veces menos literaria, así que me propoño non mentir.

Non mentir. Escribir que el anda matinando nunha muller. Ilduara. Que a lembra. O seu riso. Movéndose coma un fermoso manequín de xoguete para sacudirse as formigas vivas de Laza, nese lugar do mundo que é Laza, durante algún antroido impreciso. Esas formigas vivas que morden no vivo como para espertalo á vida.

El quería agora no seu traxe de alta tecnoloxía unha, mesmo que fose só unha, unha minúscula formiga que mordese nel con forza cando a morte o atravesase como unha ficción.

O cosmonauta quixera ter a forza de dicir Nós. E neste momento só acerta a pronunciar con sequidade Eu.

Que misión era a súa?

Non o sei.

A natureza da morte en contextos de ingravidez, iso escribiu con coidadosa letra a man na contracapa do caderno que segue a viaxar dentro da nave. A súa nave. Á deriva.

En dirección contraria a el.

Que tamén vai á deriva.

O seu perfil no mundo estase borrando, xa case nin podo distinguilo. Cústame decidir qué palabra poñer agora acerca del, tanto como afasta de min. Tanto como afasta de min e se achega á Morte, impetuosa coma cousa viva. A morte que mo desdebuxa e faime non saber. Sei que lle queda apenas un pouco osíxeno. Pero máis nada. Sei que ninguén viu o que el ve. Sei que ten ganas de golsar e que non o fai. Sei a temperatura do Sol. A fórmula do dióxido de carbono. Sei que o universo expande e el no medio.

Pero non sei de qué maneira poñelo para que sufrira menos e temo ser cruel na súa morte. Temo que non chorarei e seguirei vivindo.

O cosmonauta faime un sinal coa man. Acabo de velo, claramente. Non albisco a expresión do seu rostro porque o cristal do escafandro só reflicte un ceo con estrelas. Creo que me sorrí. Creo que me sorrí porque non quere que o mate.

Eu tamén sorrí. Sorrimos os dous.
É un momento de xardín do Edén.

estíbaliz...espinosa, 2002

*O weiter, stiller Friede,
so tief im Abendrot!
Wie sind wie wandermüde-
ist dies etwa der Tod?*

Joseph von Eichendorff/ R. Strauss